

ΤΖΟΑΝΑ ΜΠΟΛΟΥΡΙ

Driving Home for Christmas

ΕΝΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙ
ΓΙΑ ΤΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Driving Home for Christmas – Ένα τραγούδι για τα Χριστούγεννα**

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: Driving Home for Christmas

Από τις εκδόσεις Quercus, Λονδίνο 2022

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Joanna Bolouri

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Κυριάκος Γαλένιος

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Κυριακή Κάσση

ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Βίκυ Αυδή

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Γεωργία-Στέλλα Γυφτοπούλου

© Joanna Bolouri, 2022

© ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Heather Gatley

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2023

Πρώτη έκδοση: Οκτώβριος 2023

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-5263-0

Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-5264-7

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευσή του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε. | PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Από το 1979 | Publishers since 1979

Έδρα:	Head Office:
Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση	121, Tatoi Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Βιβλιοπωλείο:	Bookstore:
Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα	13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Τηλ.: 2102804800	Tel.: 2102804800

e-mail: info@psychogios.gr

psychogios.gr

© Joanna Bolouri, 2022 / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2023

ΤΖΟΑΝΑ ΜΠΟΛΟΥΡΙ

Driving
Home
for
Christmas

ΕΝΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΓΙΑ ΤΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

Μετάφραση: Κυριάκος Γαλένιος

Για τη μαμά, τον μπαμπά, την Κλόντια,
τον Ματίνας και τη Βαλεντίνα

23 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ

Εντ

Συγγνώμη! *Ακόμα πέντε λεπτάκια, το υπόσχομαι! xx*
Ακόμα πέντε λεπτά. Το ίδιο είπε και πριν από δέκα λεπτά.

Για την ακρίβεια, το είχε πρωτοπεί πριν από σαράντα πέντε λεπτά όταν δεν είχαν μουδιάσει ακόμα τα δάχτυλά μου από το κρύο και η ανάσα μου δε σχηματιζόταν μπροστά μου κάθε φορά που ξεφυσούσα με αγανάκτηση. Μου είχε πει επίσης πως, σίγουρα και χωρίς καμιά αμφιβολία, θα ήταν έτοιμη να φύγει από τη δουλειά στις έξι και μισή, ώστε να πάμε με το αυτοκίνητο στο σπίτι των γονιών μου, αλλά να που έχει πάει επτά και μισή και ακόμα την περιμένω, μόνος, μέσα στο παγωμένο αυτοκίνητο, με τη μηχανή σβηστή ώστε να μην αδειάσει η μπαταρία.

Αγριοκοιτάζω το κτιριακό συγκρότημα απέναντί μου, εστιάζοντας στο παράθυρο του πέμπτου ορόφου όπου βρίσκεται το γραφείο της Κέιτ, ελπίζοντας πως το αυστηρό μου βλέμμα με κάποιο τρόπο θα την ωθήσει να φύγει νωρίτερα. Θεέ μου, αυτό το κτίριο είναι τόσο μίζερο. Μοιάζει με βικτοριανό πτωχοκομείο, τρομακτικό και συγχρόνως αδιάφορο, με τους τοίχους από καφέ τούβλα και τα παράθυρα διαχωρισμένα σε μικρότερα γυάλινα τμήματα τα οποία, παρ' όλη την καλόγου-

στη χριστουγεννιάτικη διακόσμηση, παραπέμπουν περισσότερο σε κάγκελα φυλακής. Αυτή η κακόγουστη κατασκευή υψώνεται γύρω από έναν ακάλυπτο, από εκείνους τους για-μια-ώρα-την-ημέρα-γυμναστική ακάλυπτους, ο οποίος τώρα έχει μετατραπεί σε ιδιωτικό πάρκινγκ αυτοκινήτων αποκλειστικά για το προσωπικό της εταιρείας με τις ολοκαίνουριες Mercedes και όχι για τους γκρινιάρηδες γκόμενους που οδηγούν Volkswagen Golf του 2012. Σε σχέση με τα σύγχρονα, φτιαγμένα από γυαλί, λαμπερά κτίρια που ξεφυτρώνουν παντού στο Λονδίνο, αυτό εδώ είναι αρκετά παλιομοδίτικο. Η Κέιτ δε συμμαρξίζεται τις απόψεις μου, αλλά αυτό βέβαια δεν είναι κάτι ασυνήθιστο το τελευταίο διάστημα.

Μια στιγμιαία αίσθηση αισιοδοξίας με κατακλύζει καθώς βλέπω κάποιον να κοιτάζει από το παράθυρο. Ελπίζω να διακρίνω τα κόκκινα μαλλιά της, αλλά παρόλο που η Κέιτ βρίσκεται εκεί πάνω τόσο πολλές ώρες που κάλλιστα θα μπορούσε να έχει βγάλει και μούσι μαντεύω πως η φιγούρα στο παράθυρο δεν είναι εκείνη. Τώρα που το σκέφτομαι, δεν είμαι καν σίγουρος πως αυτό είναι το δικό της παράθυρο· εργάζεται στην Parish Scott Taylor τρία χρόνια, αλλά δεν έχω πατήσει ποτέ το πόδι μου στο γραφείο της. Τώρα τελευταία, έχω την αίσθηση πως και η ίδια εύχεται να μην το είχε κάνει ποτέ.

«Διάολε είναι τόσο... αχ! Αυτοί οι πλούσιοι, προνομιούχοι μαλάκες που μεγαλοποιούν συνεχώς κάθε μικρή λεπτομέρεια του διαζυγίου τους επειδή, ο Θεός να φυλάει, κάποιος από τους πρώην συντρόφους τους θα πάρει την επιμέλεια του εντοιχισμένου πλυντηρίου πιάτων ή της ασημένιας πιρουννας για το καλαμπόκι. Δηλαδή, ποιος στο διάολο χρησιμοποιεί πιρουνά για καλαμπόκι; Οι μαλάκες, να ποιοι».

Αποτραβάω την προσοχή μου από τον γενειοφόρο άντρα στο παράθυρο και τη στρέφω προς το τέλος του δρόμου όπου τα πεζοδρόμια είναι γεμάτα με ανθρώπους οι οποίοι διατη-

ρούν τα ωράρια της δουλειάς τους σε νορμάλ πλαίσια και κατευθύνονται σε μέρη τα οποία είναι αναμφισβήτητα πιο ζεστά από αυτό το καταραμένο αυτοκίνητο. Βρισκόμαστε πολύ κοντά στο Κάμντεν και θα έδινα τα πάντα να μπορούσα να κάτσω στο *Blues Kitchen* με μια μπίρα και μερικά παϊδάκια μπροστά μου αντί να αναλογίζομαι ποιο συσκευασμένο σάντουιτς με κρέας θα επιλέξω όταν αναπόφευκτα σταματήσουμε στο πρατήριο καυσίμων επειδή η Κέιτ θα έχει καταναλώσει άπειρη ποσότητα καφέ όλη μέρα.

Ένα δυνατό, απότομο χτύπημα στο παράθυρο του συνοδηγού παραλίγο να μου προκαλέσει ανακοπή.

«Άνοιξε, έχει παγωνιά εδώ έξω!»

Σκύβω και ξεκλειδώνω την πόρτα. Η Κέιτ, φανερά αναστατωμένη, βολεύεται στη θέση της.

«Θεέ μου, λυπάμαι τόσο πολύ, γλυκέ μου», αναφωνεί και πετάει την τσάντα της δουλειάς στο πίσω κάθισμα. «Κόλλησα μ' έναν πελάτη για τον οποίο η Βαρόνη του Μπότοξ αποφάσισε ότι θα ένιωθε πιο άνετα μαζί μου παρά με τον Τζούλιαν, γιατί προερχόμαστε από τα ίδια μέρη. Αλλά αυτό δεν ισχύει. Εκτός αν η πόλη του Νιούκασλ έχει μεταφερθεί καμιά πενηνταριά χιλιόμετρα βορειότερα, έχει ενσωματωθεί στο εθνικό πάρκο του Πικ Ντίστρικτ και δεν έχω ενημερωθεί».

Το γεμάτο φακίδες πρόσωπό της είναι αναφοκοκκινισμένο. Βγάζει τα παπούτσια και τα πετάει πίσω να συναντήσουν την τσάντα της. Δεν μπορώ να φανταστώ πώς είναι να περπατάς με αυτά όλη μέρα. Σαν να προσπαθείς να ισορροπήσεις σε πολύ μικρά και μυτερά ξυλοπόδαρα.

Γέρνει πίσω στο κάθισμα και αναστενάζει καθώς εγώ βάζω μπροστά τη μηχανή. «Πιο πολύ κρύο έχει εδώ μέσα απ' ό,τι έξω», σχολιάζει. «Έπρεπε να είχες αφήσει το αυτοκίνητο με τη μηχανή αναμμένη».

«Για μια ολόκληρη ώρα;» αποκρίνομαι συνοφρωμένος.

«Ξέρεις πόσο ιδιότροπη είναι η Κίκι. Θα είχε χάσει τη θέλησή της για ζωή προτού ακόμα βγούμε στον αυτοκινητόδρομο».

«Εγώ πάντως είχα προτείνει να πάρουμε το Mini μου», απαντάει, και κάνει μια γρήγορη κίνηση με το βλέμμα της ψηλά για να εκφράσει τη δυσαρέσκειά της. Της φαίνεται γελοίο να δίνεις ονόματα στα αυτοκίνητα. «Μόλις την προηγούμενη εβδομάδα το είχα πάει για σέρβις».

«Ναι, αλλά το πορτμπαγκάζ του έχει τη χωρητικότητα μιας μολυβοθήκης», απάντησα παίζοντας με το καλοριφέρ. «Θα ήσουν τυχερή αν κατάφερνες να χωρέσεις δύο μικρές βαλίτσες, μην αναφέρω τα βουνά από δώρα που έχεις αγοράσει για...»

«Έλα εντάξει, ας ξεκινήσουμε επιτέλους. Αρκετά έχουμε αργήσει».

Συγκρατούμαι με κόπο να μην της απαντήσω, βάζω τη ζώνη μου, βγάζω φλας και ξεκινάω. Ξέρω ότι είναι αγχωμένη με τη δουλειά αυτή την περίοδο, αλλά ειλικρινά, κάποιες φορές μού σπάει...

«Πρόσεχε, Εντ!»

Πατάω το φρένο με όλη μου τη δύναμη καθώς ένας ποδηλάτης εμφανίζεται από το πουθενά και για ελάχιστα εκατοστά δεν πέφτει πάνω στο αυτοκίνητο. Απομακρύνεται βρίζοντας, ενώ εγώ του κάνω τη γνωστή χειρονομία με το μεσαίο δάχτυλο.

«Τι διάολο, Εντ, δεν τον είδες; Πρέπει να είσαι πιο προσεκτικός».

«Εγώ;» αποκρίνομαι έκπληκτος. «Αυτός έφταιγε. Είναι μονόδρομος».

Ξεφυσάω με θόρυβο και αναγκάζομαι να κάνω πάλι στην άκρη καθώς μια αλεπού πετάγεται μπροστά μας και αφού διασχίζει τον δρόμο εξαφανίζεται στο κοντινό δημόσιο πάρκο.

«Για όνομα του Θεού», κραυγάζω. «Θα πάθω καρδιά προ-

τού ακόμη προλάβουμε να φτάσουμε στο τέλος αυτού του δρόμου».

Η Κέιτ γελάει και με το χέρι της αγγίζει το γόνατό μου, μια κίνηση που με ηρεμεί κάπως. «Τρίτη και τυχερή;» με ρωτάει.

Γνέφω και ξεκινάω πάλι ελέγχοντας κάθε τυφλό σημείο τουλάχιστον δύο φορές. Ένα κομμάτι του εαυτού μου θέλει να βγει και να τσεκάρει τον ουρανό για τίποτα κακοποιούς που πέφτουν με αλεξίπτωτα.

«Όλα καλά με τη διαδρομή που θ' ακολουθήσουμε;» με ρωτάει καθώς καταφέρνουμε να φτάσουμε στο τέλος του δρόμου σώοι και αβλαβείς. Γνέφω και της δείχνω με το δάχτυλό μου το iPhone στο ντουλαπάκι δίπλα μου. Αν και το Mini της Κέιτ έχει οθόνη αφής με ενσωματωμένο δορυφορικό σύστημα πλοήγησης, και παρόλο που εκείνη βασίζεται σε αυτό, εγώ δε χρειάζομαι μια φωνή από ρομπότ να με κατευθύνει προς την περιοχή του Πικ, μια διαδρομή την οποία έχω κάνει αμέτρητες φορές.

Καθώς κατευθυνόμαστε προς την οδό Γιούστον, ακούω την Κέιτ να μουρμουρίζει αποδοκιμαστικά κοιτώντας το τηλέφωνό της ενώ τα δάχτυλά της πληκτρολογούν με ταχύτητα φωτός.

«Δε νομίζω να δουλεύεις ακόμα;» τη ρωτάω καθώς σταματάμε πίσω από μια ακινητοποιημένη σειρά αυτοκινήτων. «Νόμιζα ότι συμφωνήσαμε να πάρουμε άδεια τα Χριστούγεννα».

«Συμφωνήσαμε», μου απαντάει χωρίς να σηκώσει το βλέμμα της. «Σε κάνα δυο μέιλ θ' απαντήσω και τέλειωσα... ίσως χρειαστεί να κάνω κι ένα τηλεφώνημα, αλλά αυτό μπορεί να το κάνω όταν σταματήσουμε στο πρατήριο καυσίμων».

Αναστενάζω και ανοίγω το ραδιόφωνο, γιατί ξέρω ότι, όταν λέει δύο μέιλ, σημαίνει πως κατά κύριο λόγο πρόκειται να περάσουμε όλο το ταξίδι στη σιωπή καθώς θα ελέγχει ξανά και

ξανά την αλληλογραφία της. Τουλάχιστον το αμάξι έχει αρχίσει να ζεσταίνεται και πάλι.

«Μην ξεχνάτε πως αυτά τα Χριστούγεννα έχετε την ευκαιρία να κερδίσετε δέκα χιλιάδες λίρες, μόνο εδώ στον Heart FM, με τις μεγαλύτερες επιτυχίες να παίζουν όλη μέρα, κάθε μέρα».

«Θεέ μου, το θυμάσαι αυτό;» αναφώνησα τη στιγμή που το “Step into Christmas” ξεκίνησε να ακούγεται. Ήταν η δεύτερη χρονιά μας στο Γυμνάσιο του Χόουπ Βάλεϊ, όταν διοργανώθηκε ένας χριστουγεννιάτικος χορός κάντρι μουσικής (για λόγους που ποτέ κανείς δεν κατάλαβε). Η επιλογή των ζευγαριών έφερε εμένα και την Κέιτ μαζί. Για τις επόμενες δύο εβδομάδες, η ώρα της φυσικής αγωγής αντικαταστάθηκε από μαθήματα πάνω σε χορευτικές φιγούρες –κάποιες απ’ αυτές πραγματικά εξευτελιστικές–, τις οποίες οι καθηγητές μάς υποχρέωναν να μάθουμε. Υπήρξε ίσως ένα από τα πιο βασιανιστικά δεκαπενθήμερα της ζωής μου. Ωστόσο, το συγκεκριμένο τραγούδι μου φέρνει στο μυαλό κάτι παραπάνω από την αμηχανία της νιότης (και το γεγονός ότι ακόμα μπορώ να κάνω κάποιες άθλιες χορευτικές κινήσεις): μου θυμίζει την πρώτη φορά που ζήτησα από την Κέιτ να βγούμε ραντεβού. Στεκόμασταν στο κέντρο του γυμναστηρίου, εγώ φορώντας κάτι μεταχειρισμένες καουμπόικες μπότες και ένα παντελόνι που μου έπεφτε πολύ μεγάλο, κι εκείνη παρ’ όλα αυτά να λέει το ναι.

Ο νοερός χορός μου με το λάσο διακόπτεται αγενώς από την Κέιτ, η οποία ξεφυσάει και κλείνει το ραδιόφωνο. «Δεν μπορώ να συγκεντρωθώ με αυτό το καταραμένο τραγούδι».

«Αμάν πια με την γκρίνια σου, Εμπενίξερ», απαντάω κάπως θιγμένος που δε θυμάται τη σημασία του χριστουγεννιάτικου αυτού αριστουργήματος. «Προσπαθώ να μας βάλω σε εορταστικό κλίμα».

«Συγγνώμη. Απλώς δεν έχω διάθεση για γιορτινά τραγούδια ακόμα... και ορκίζομαι πως, αν ακούσω άλλη μια φορά τη

διασκευή του “Merry Xmas Everybody” με εκείνο τον τύπο από τη Σκοτία να επαναλαμβάνει τον στίχο “hanging up your stocking” ξανά και ξανά σε όλο το τραγούδι, θα σε σκοτώσω».

«Μα είναι πραγματικά αστείο...» ξεκινάω να λέω, αλλά η φράση μου μένει μετέωρη αφού καταλαβαίνω πως δε με ακούει καν και τα δάχτυλά της πληκτρολογούν με ταχύτητα στην οθόνη του κινητού της. Βυθίζομαι στη σιωπή και καρφώνω το βλέμμα μου ευθεία μπροστά. Είμαι αποφασισμένος να την κάνω να χαλαρώσει ακόμα και αν αυτό σημαίνει ότι όντως θα με σκοτώσει. Ας είναι, σκέφτομαι. Σε λίγες ώρες θα είμαστε στο σπίτι των γονιών μου, πίνοντας ζεστό κρασί και...

«Στάσου, γιατί πηγαίνεις από εδώ;» με ρωτάει καθώς έχει αποτραβήξει για μια στιγμή το βλέμμα της από το τηλέφωνο.

«Τι εννοείς;» ρωτάω με τη σειρά μου κάπως σαστισμένος από το συνοφρυωμένο της πρόσωπο. «Αυτή είναι η διαδρομή που ακολουθούμε πάντα».

«Μα ο δρόμος είναι τελείως μποτιλιαρισμένος», λέει και με το δάχτυλό της δείχνει τι επικρατεί μπροστά μας. «Ποιο GPS χρησιμοποιείς; Σίγουρα θα μπορούσαμε να το είχαμε παρακάμψει όλο αυτό. Αλλά για περίμενε, είναι δυνατόν να το έχεις σε λειτουργία και να μην έχω ακούσει ούτε μία φωνητική εντολή;»

«Ε, μάλλον θα το έχω αφήσει στη σίγαση ή κάτι τέτοιο. Θα το φροντίσω μόλις σταματήσουμε».

Γαμώτο. Ήλπιζα να το αποφύγω αυτό. Πριν προλάβω να πω οτιδήποτε άλλο, η Κέιτ αρπάζει το κινητό μου και ανοίγει την οθόνη.

«Με δουλεύεις, Εντ;» λέει καθώς σκρολάρει στις ανοιχτές καρτέλες μου. «Έχεις τρεις εφαρμογές πλοήγησης στο τηλέφωνο και καμία από αυτές δεν είναι ενεργοποιημένη!»

«Δεν τις χρειάζομαι», την ενημερώνω. «Γνωρίζω αυτή τη διαδρομή σαν την παλάμη μου».

«Μήπως η παλάμη σου παρέχει και ενημερώσεις για την κίνηση σε πραγματικό χρόνο;» μου απαντάει και πετάει το τηλέφωνό μου στη θήκη για τον καφέ. «Θα το είχαμε αποφύγει όλο αυτό αν απλώς είχες χρησιμοποιήσει το Waze... ή το Google Maps. Χριστέ μου, ακόμα και οι χάρτες της Apple θα βοηθούσαν!»

«Δε θα είχε καμιά σημασία», επέμεινα οδηγώντας περίπου ένα μέτρο προς τα εμπρός. «Κανένα GPS δε θα χώριζε στη μέση το γαμημένο μπουτιλιάρισμα λες και είναι ο Μωυσής».

«Είμαστε δύο μέρες πριν από τα Χριστούγεννα. Όλοι φεύγουν από το Λονδίνο. Έπρεπε να πας από τον αυτοκινητόδρομο M40. Και ναι, αυτό θα μπορούσες να το κάνεις χωρίς δορυφορική πλοήγηση».

«Δε χρειάζομαι τη δορυφορική πλοήγηση, Κέιτ!» κραυγάζω καθώς νιώθω σιγά σιγά τη γιορτινή μου διάθεση να με εγκαταλείπει. «Θα μπορούσα να κάνω αυτό το ταξίδι με κλειστά τα μάτια».

«Φυσικά και θα μπορούσες· αφού δεν κινούμαστε καν, γαμώτο!»

«Κοίτα, λυπάμαι που η μέρα σου ήταν χάλια, αλλά μην ξεσπάς πάνω μου. Γιατί αν ήσουν στην ώρα σου μπορεί και να είχαμε...»

Πετάει το τηλέφωνό της στα πόδια της. «Ε, λοιπόν με συγχωρείς που παίρνω τη δουλειά μου σοβαρά, Εντ». Η μηχητή είναι ξεκάθαρη. «Φοβερό που υπάρχει κάποιος με φιλοδοξίες σ' αυτή τη σχέση».

«Αυτό τώρα ήταν περιττό», λέω καθώς το αυτοκίνητο σέρνεται άλλα πέντε εκατοστά μπροστά. «Και τι διάλογο εννοείς; Είμαι καθηγητής και αυτό σε καμιά περίπτωση δεν το λες έλλειψη φιλοδοξίας. Πραγματικά, δε σε καταλαβαίνω κάποιες φορές, Κέιτ».

«Αυτό ακριβώς εννοώ. Πώς είναι δυνατόν να κατανοείς τη

δική μου κατάσταση όταν δεν έχεις ενδιαφερθεί ποτέ για τη δική σου επιτυχία».

«Προφανώς οι αντιλήψεις μας περί επιτυχίας είναι πολύ διαφορετικές», απαντώ παγερά. «Και έτσι για τα πρακτικά, το βρίσκω ιδιαίτερα παράξενο το ότι παραμένεις σε μια δουλειά που σιχαίνεσαι, περιτριγυρισμένη από ανθρώπους που αντιπαθείς, μόνο και μόνο για να κερδίσεις λίγα χρήματα παραπάνω».

«Λίγα χρήματα παραπάνω; Όταν λες λίγα εννοείς αυτά με τα οποία πληρώνουμε το μεγαλύτερο μέρος του ενοικίου μας; Αυτά τα λίγα;»

«Έλεος, ρε γαμώτο. Τα χρήματα δεν είναι το παν, Κέιτ!» της φωνάζω, ενώ μπαίνω στον πειρασμό να βγω από το ουσιαστικά ακινητοποιημένο αυτοκίνητο. «Ναι, είναι αλήθεια, βγάζεις περισσότερα από εμένα, αλλά τουλάχιστον εγώ είμαι ευτυχισμένος. Κάποτε ήσουν κι εσύ, το θυμάσαι;»

«Με το ζόρι», μουρμουρίζει.

«Κάποτε είχες αφιερωθεί με όλη σου τη καρδιά στο Δίκαιο Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων γιατί ήθελες να κάνεις τη διαφορά. Όλη αυτή η συμπόνια ξαφνικά εξαφανίστηκε από τη στιγμή που προστέθηκε ένα επιπλέον μηδενικό στον μισθό σου, έτσι δεν είναι;»

«Λοιπόν, κι εγώ θυμάμαι ότι κάποτε προτιμούσες να παίζεις μουσική από το να διδάσκεις. Είσαι τόσο καλός στο να συνθέτεις, να γράφεις τραγούδια και να ερμηνεύεις. Αλλά όσοοχι, ως συνήθως, οτιδήποτε απαιτεί από εσένα να βγεις από τη μικρή προστατευτική σου φούσκα είναι κάτι που δεν αξίζει τον κόπο».

Καθόμαστε μες στη σιωπή, βγάζοντας καπνούς από τα αυτιά μας. Τι σπουδαίος τρόπος να ξεκινήσεις τα Χριστούγεννα. Ανοίγω την εφαρμογή της μουσικής της Apple και επιλέγω τη λίστα που φτιάχνω εδώ και πολύ καιρό για το ταξίδι – *Καλά*

Μποπούγεννα. Καθώς ακούγεται η εισαγωγή από το αρμόνιο και η μπασογραμμή χαμηλώνει, ενστικτωδώς μετανιώνω που έχω επιλέξει για πρώτο κομμάτι εκείνη την εκδοχή των Slade για το “Merry Xmas Everybody” όπου εκείνος ο τύπος από τη Σκοτία επαναλαμβάνει ξανά και ξανά τον στίχο “hanging up your stocking”.

«Έλεος, ρε γαμώτο, προσπαθείς να μου σπάσεις τα νεύρα;»

Περνάω στα γρήγορα το τραγούδι. «Φυσικά και όχι, Κέιπ. Το έβαλα στη λίστα πριν διαπιστώσω πως θα είχες δολοφονικές τάσεις σε όλο το ταξίδι. Αλλά δεν καταλαβαίνω. Εσύ την πρώτη φορά που το άκουσες έσκασες στα γέλια. Τι διάλογο συνέβη;»

Σηκώνει τα χέρια της ψηλά. «Και με τον Μπομπ τον Σφουγγαράκη γελούσα όταν ήμουν παιδί. Αυτό σημαίνει ότι πρέπει να γελάω και τώρα; Οι άνθρωποι αλλάζουν, Εντ».

«Ε, λοιπόν, εγώ δεν έχω αλλάξει», αποκρίνομαι παραλείποντας το γεγονός ότι ακόμα γελάω με τον Μπομπ Σφουγγαράκη. «Είμαι ο ίδιος άνθρωπος που ήμουν και πριν από δεκαπέντε χρόνια».

«Ακριβώς!» ουρλιάζει. «Και ίσως αυτό να είναι το πρόβλημα. Οι άνθρωποι υποτίθεται ότι αλλάζουν, Εντ. Υποτίθεται ότι εξελισσόμαστε».

«Ωστε εγώ φταίω τώρα;» λέω γελώντας δύσπιστα. «Ουάου. Οκεί. Δηλαδή δεν έχει να κάνει καθόλου με την απροθυμία σου να καταβάλεις λίγη προσπάθεια γι’ αυτή τη σχέση;»

«Το λες αυτό γιατί δε θέλω να βρεθώ παντρεμένη με πέντε παιδιά προτού καν φτάσω τα τριάντα;» με ρωτάει. «Ξέρω πως ήσουν μοναχοπαιδί, Εντ, αλλά αυτό δε σημαίνει ότι η μητέρα μου θα σου χαρίσει ολόκληρη ομάδα μπάσκετ μόνο και μόνο για να αντισταθμίσεις το κενό σου».

«Ω, μα πόσο ανόητος», αποκρίνομαι. «Μεγάλη χαζομάρα που υπέθεσα πως μπορούσαμε να κάνουμε σχέδια για το μέλ-

λον σαν ένα κανονικό ζευγάρι. Ξέρεις, να χτίσουμε μια ζωή μαζί...»

«Εσύ... χτίζεις μια ζωή που δε θέλω!»

Αυτό ήταν το σημείο που επήλθε η έκρηξη μέσα μου. «Ε, άντε γαμήσου».

Παρατηρώ το χείλος της να τρέμει αλλά συνεχίζει να κοιτάζει ευθεία μπροστά. «Νομίζω πως πρέπει να κάνουμε ένα διάλειμμα. Αυτό που έχουμε δε λειτουργεί πια».

Γνέφω καταφατικά. «Επιτέλους και κάτι στο οποίο συμφωνούμε».

Καθώς γυρνάει να με κοιτάξει, η ουρά των αυτοκινήτων μπροστά μας επιτέλους ξεκινάει να κινείται.

Εορταστικό, ανεβαστικό και αστείο.
Το τέλειο χριστουγεννιάτικο ανάγνωσμα.
LAURA KEMP, συγγραφέας

ΤΡΕΙΣ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΕΣ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΕΙΣ ΔΥΟ ΡΑΓΙΣΜΕΝΕΣ ΚΑΡΔΙΕΣ ΕΝΑ ΑΞΕΧΑΣΤΟ ΤΑΞΙΔΙ

Το ταξίδι με το αυτοκίνητο για να γιορτάσουν τα Χριστούγεννα με τις οικογένειές τους είναι πάντα το χαρμόσυνο ξεκίνημα των χειμερινών διακοπών για την Κέιτ και τον Εντ. Το κάνουν κάθε χρόνο τα τελευταία δέκα χρόνια που είναι ζευγάρι. Κανονικά από τα ηχεία του αυτοκινήτου ακούγονται χριστουγεννιάτικα τραγούδια και οι δυο τους φοράνε τα πιο αστεία τους εποχιακά πουλόβερ, μόνο που αυτή τη χρονιά μια παγωμένη σιωπή πλανιέται μες στ' αμάξι...

Ένας τρομερός τσακωμός τους οδηγεί στην απόφαση να διαλύσουν τη σχέση τους, αλλά επειδή δεν μπορούν ξαφνικά να τα τινάζουν όλα στον αέρα, βάζουν τα δυνατά τους για μια τελευταία φορά... για χάρη των οικογενειών τους.

Πρέπει να αντέξουν τρεις χριστουγεννιάτικες συγκεντρώσεις, να αποκρούσουν τα πιεστικά ερωτήματα για το μέλλον της σχέσης τους αλλά και να αντιμετωπίσουν παλιούς έρωτες. Σίγουρα δεν πρόκειται για την πιο χαλαρή φάση, αλλά δεν υπάρχει αμφιβολία πως αυτές οι γιορτές θα τους μείνουν αξέχαστες!

Πνευματώδες, ζεστό και βαθιά συγκινητικό...
Το τέλειο χριστουγεννιάτικο δώρο.
CLODAGH MURPHY, συγγραφέας

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
psychogios.gr

ΚΩΔ. ΜΠΟ. ΣΠΕ: 28573